

HOOFDSTUK 1

Sharona Meijer werd wakker met een gevoel van verwachting. Wat wás er ook al weer vandaag? Ze wreef door haar ogen en rekte zich uit. O ja, natuurlijk! Vandaag nam Jantina Klamer, de directrice van de school waar ze werkte, afscheid omdat ze met pensioen ging. Tijdens de receptie na schooltijd, zou de nieuwe directeur worden voorgesteld.

Sharona was ineens klaarwakker en sprong uit bed. Ze was – net als haar collega Charlotte – reuze benieuwd naar de nieuwe directeur. Het zou zomaar een knappe dertiger kunnen zijn.

Hoe het ook zij, het zou ongetwijfeld iemand zijn die veranderingen door zou voeren. De schoolborden zouden vervangen worden door digiborden. Jantina, die nog van de oude stempel was, had dat niet nodig gevonden. Het bestuur was het met haar eens geweest dat de vervanging van de oude speeltoestellen op het plein belangrijker was dan digiborden. En het moest gezegd worden, hun school had de mooiste speeltoestellen van de stad, vond Sharona.

Toen ze gedoucht had, maakte ze het ontbijt klaar en bedacht intussen wat ze aan zou trekken. Stel je voor dat de nieuwe directeur echt een aantrekkelijke vent was, dan moest ze er wel op haar best uitzien. Ze wilde er zo gauw mogelijk achter komen of hij nog single was.

Twintig minuten later ging ze de deur uit, gekleed in haar “hyacinthen-outfit”. Een paars shirt met lange mouwen en daaroverheen een mouwloos paars vest op een lichtgroene broek. Toen ze het voor het eerst droeg, had Charlotte gezegd dat het haar prachtig stond en eraan toegevoegd: ‘Je lijkt net een hyacint!’

Sharona had het wel grappig gevonden en sindsdien noemde ze deze kleding zo.

Haar moeder was kleurenadviseuse en net als zij een zomer-type. Ze droegen vaak dezelfde kleuren en hielden van dezelfde kledingstijl. Af en toe werden ze als zussen gezien. Zo gek was dat niet, want haar moeder was maar achttien jaar ouder dan Sharona en leek jonger dan ze was.

Bij school aangekomen, trof ze Charlotte bij de fietsenstalling. Ze groetten elkaar en liepen samen naar binnen.

‘Ben je al zenuwachtig?’ vroeg Charlotte.

Sharona, die wel begreep waar haar collega op doelde, antwoordde: ‘Ik en zenuwachtig? Je weet dat dát niet bij me past!’ Het klopte niet helemaal wat ze zei. Het was waar, doorgaans was ze niet zo gauw zenuwachtig, maar nu eigenlijk wel.

‘Omdat het de laatste dag van Jantina is, ofwel...’

‘De eerste dag van de nieuwe directeur.’

‘Ik heb horen zeggen dat het een vrouw is,’ zei Charlotte.

Sharona bleef pardoes staan, vlak voor de deur. Het zou toch niet waar zijn? Ze had er vast op gerekend dat het een man zou zijn.

‘Doorlopen, juf!’ lachte Charlotte.

Sharona liep achter haar collega aan naar binnen, naar de personeelsruimte waar ook de kapstok was. Ze waren vroeg, alleen Michel, de leerkracht van groep vijf, was aanwezig.

‘Koffie, dames?’ vroeg hij.

‘Graag.’ Sharona plofte op een stoel neer, Charlotte kwam naast haar zitten. ‘Wat zei je nou over een vrouw?’ zei ze gedempt. Door het geluid van de Senseo zou Michel haar niet verstaan.

‘Nou, het zou toch kunnen?’ zei Charlotte plagend.

‘Iedereen heeft het over een directeur, niet over een directrice.’

‘En jij, als moderne leerkracht, zou moeten weten dat men tegenwoordig ook de term directeur voor een vrouw gebruikt.’

‘Ja, natuurlijk weet ik dat, maar omdat Jantina ook directrice genoemd wordt...’

‘Alsjeblieft, dames.’ Michel zette twee dampende koppen koffie voor hen neer.

‘Jij weet natuurlijk meer van de nieuwe directeur,’ zei Sharona tegen Michel.

‘Natuurlijk, ik zit immers in de medezeggenschapsraad?’

‘Is het een man of een vrouw?’

‘Een vrouw, natuurlijk!’

‘Is dat zo natuurlijk? Er zijn legio mannen die schooldirecteur zijn,’ zei Sharona.

Michel begon te grinniken.

‘Volgens mij neem je ons in de maling.’

‘Dat zijn we van jou wel gewend,’ voegde Charlotte eraan toe.

‘Nee, hoor, ik ben bloedserius,’ zei Michel, maar zijn ogen spraken een andere taal.

Olaf kwam binnen, de leerkracht van groep acht. Hij zat ook in de medezeggenschapsraad.

‘Goedemorgen, dames!’ Hij tapte koffie en lachte om Michel die quasi-beledigd zei: ‘En ik dan?’

‘O ja, ons zeer gewaardeerde medezeggenschapsraadslid. Jij ook een heel goede morgen.’

Sharona knipoogde naar Charlotte. Het waren twee mafkezen bij elkaar; je kon altijd met hen lachen.

‘Vertel eens wat jij weet over de nieuwe directeur,’ vroeg ze. ‘Is het een man of een vrouw?’

‘Een veertigplusser met een omvang van hier tot Tokyo. Hij heeft twee stoelen nodig om op te zitten en...’

De dames proestten het uit. Nu wisten ze zeker dat ze in de maling genomen werden. Maar wat ze nog steeds niet wisten was of de nieuwe directeur een man of een vrouw was.

Sharona dacht bij zichzelf dat ze zich er maar op in moest stellen dat het een vrouw zou zijn. Bleek het dan tóch een man te zijn, dan kon het alleen maar meevallen.

‘Goedemorgen!’ Jantina kwam binnen en Michel haastte zich om haar koffie aan te bieden. Ze nam het dankbaar aan met de woorden: ‘Dank je, Michel. Het is mij zwaar te moede dat dit mijn laatste dag is. Ik zou graag nog zijn doorgegaan, maar ja, dat is niet mogelijk.’

Sharona trok de stoute schoenen aan. ‘Is de nieuwe directeur een man of een vrouw?’ vroeg ze.

‘Als jullie je oren de laatste tijd hadden ...